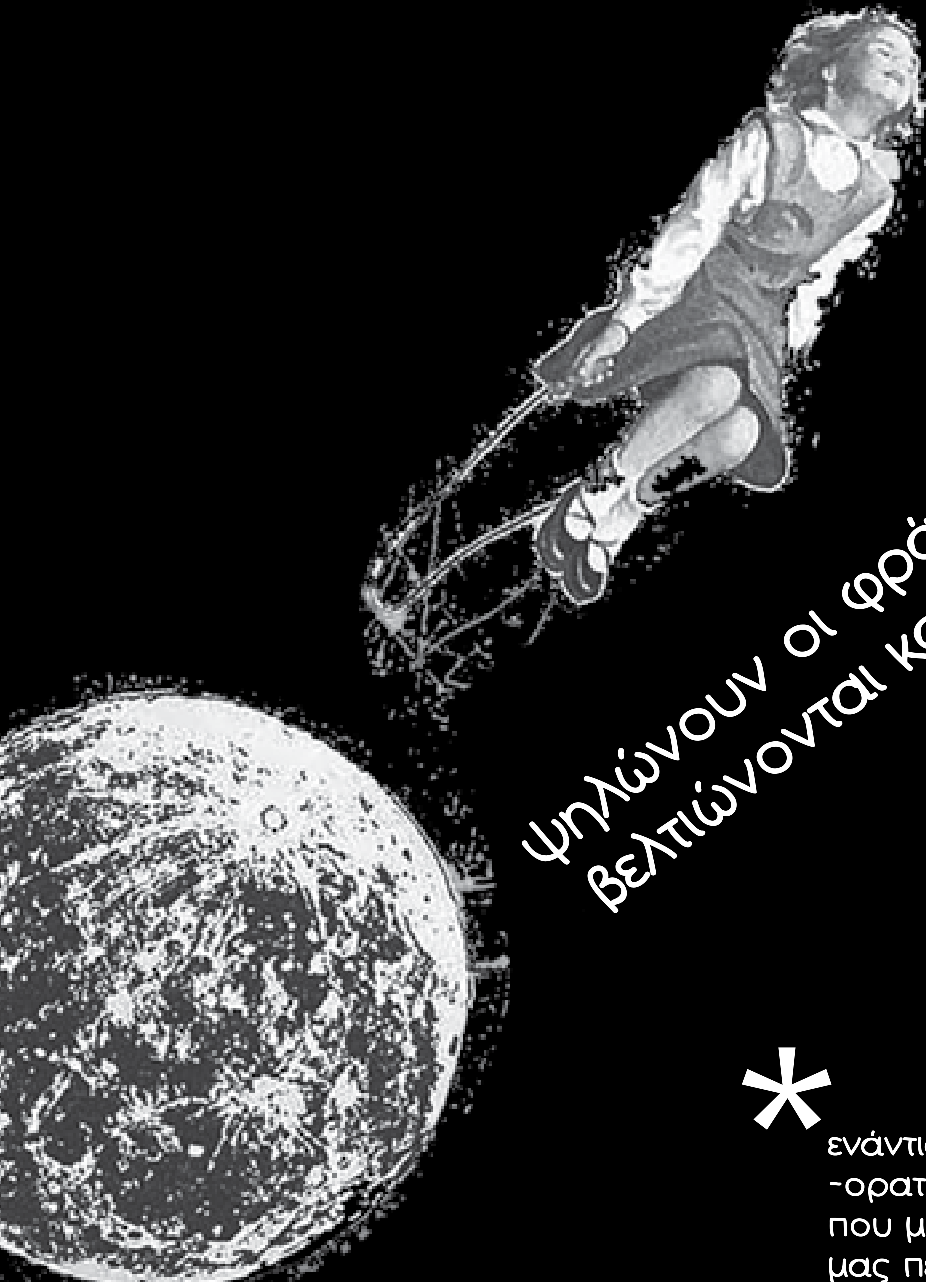
επιθετικός προσδιορισμός

epipros.blogspot.gr

ΤΕΥΧΟΣ 17
ιούνης 2016
....summer edition

ψηλώνουν οι φράχτες,
βελτιώνονται και οι άλτες!

*

ενάντια στις περιφράξεις
-ορατές και οάρατες-
που μας ορίζουν και
μας περιορίζουν
καθημερινά

Ο ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ

ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΕΙ:

καθηγητές, τάξεις, βαθμούς, κουδούνια, γονείς,
μαθήματα, καριέρα, συλλόγους, κηδεμόνες,
απουσιολόγια, προσευχή, πειθαρχία,
μάθετε-ξεχάστε
την οριστική, την υποτακτική
τις προσταγές της σχολικής καθημερινότητας, τις ιεραρχίες, τον ρατσισμό, τον σεξισμό και κάθε είδους καταπίεση

Ο επιθετικός προσδιορισμός "summer edition" εκδόθηκε σε λίγα αντίτυπα, με αφορμή την εκδήλωση (εργαστήρι stencil και συναυλία) ενάντια στις περιφράξεις, για την επανοικειοποίηση των δημόσιων χώρων.
Πευκώνας, 2016

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ασκήσεις υποταγής στη σχολική καθημερινότητα
- φράχτες και στρατόπεδα "φιλοξενίας"
- περιφράξεις και φυλακές
- οι αόρατοι φράχτες που μας επιβάλλει το φύλο μας
- περιφράξεις και στρατός
- φράχτες στους κοινούς χώρους και στις παραλίες

* κυκλοφορεί, ελεύθερα χωρίς αντίτιμο χέρι με χέρι στους δρόμους του Ιλίου, των Αγίων Αναργύρων, του Καματερού και της Πετρούπολης.

ασκήσεις υποταγής στη σχολική καθημερινότητα

Οι περιφράξεις, ορατές και αόρατες, οριοθετούν καθημερινά τις ανάγκες μας, τις επιθυμίες μας, τις επιλογές μας. **Φράχτες, κάγκελα, συρματοπλέγματα, τοίχοι αποτελούν καθημερινότητα για όλες μας, σε διαφορετικό βαθμό, αλλά με το ίδιο περιεχόμενο: τις επιβολές της εξουσίας στις ζωές μας.**
Στο σχολείο συναντάμε την πρώτη -εκτός της οικογένειας- περίφραξη που μας επιβάλλεται· τα κάγκελα, που διαχωρίζουν όσες είναι μέσα, από αυτές που είναι έξω από αυτά. Τα κάγκελα, που εισάγουν ένα πλαίσιο ασφυξίας για χάρη της «ασφάλειας» από εξωτερικούς κινδύνους. **Μετά την περίκλειστη «αγκαλιά» της οικογένειας, η περίκλειστη «αγκαλιά» του σχολείου,** που πέρα από το να μας μάθει ένα σωρό μπούρδες, πρέπει και να μας προστατέψει πνίγοντάς μας. Είναι αυτά τα κάγκελα και η πόρτα που περνάμε καθημερινά επί 12 χρόνια με το χτύπημα του κουδουνιού και δεν μπορούμε να βγούμε από αυτά όποτε θέλουμε.
Ο χώρος και ο χρόνος μας μέσα στο περιφραγμένο σχολικό περιβάλλον οριοθετούνται, ελέγχονται και ζητούμενο είναι να υποτάσσονται στις προσταγές των ανωτέρων (δασκάλων, διευθυντών, γονέων, κηδεμόνων κλπ). Τιμωρούμαστε αν αργήσουμε, τιμωρούμαστε αν φύγουμε νωρίτερα, πρέπει να έχουμε συγκεκριμένη συμπεριφορά όσο είμαστε μέσα στο χώρο του σχολείου, «κόσμια εμφάνιση», συγκεκριμένους στόχους... Οι ίδιες οι απουσίες που τρώμε είναι μια μορφή πειθαρχικού ελέγχου που διασφαλίζει όλα τα

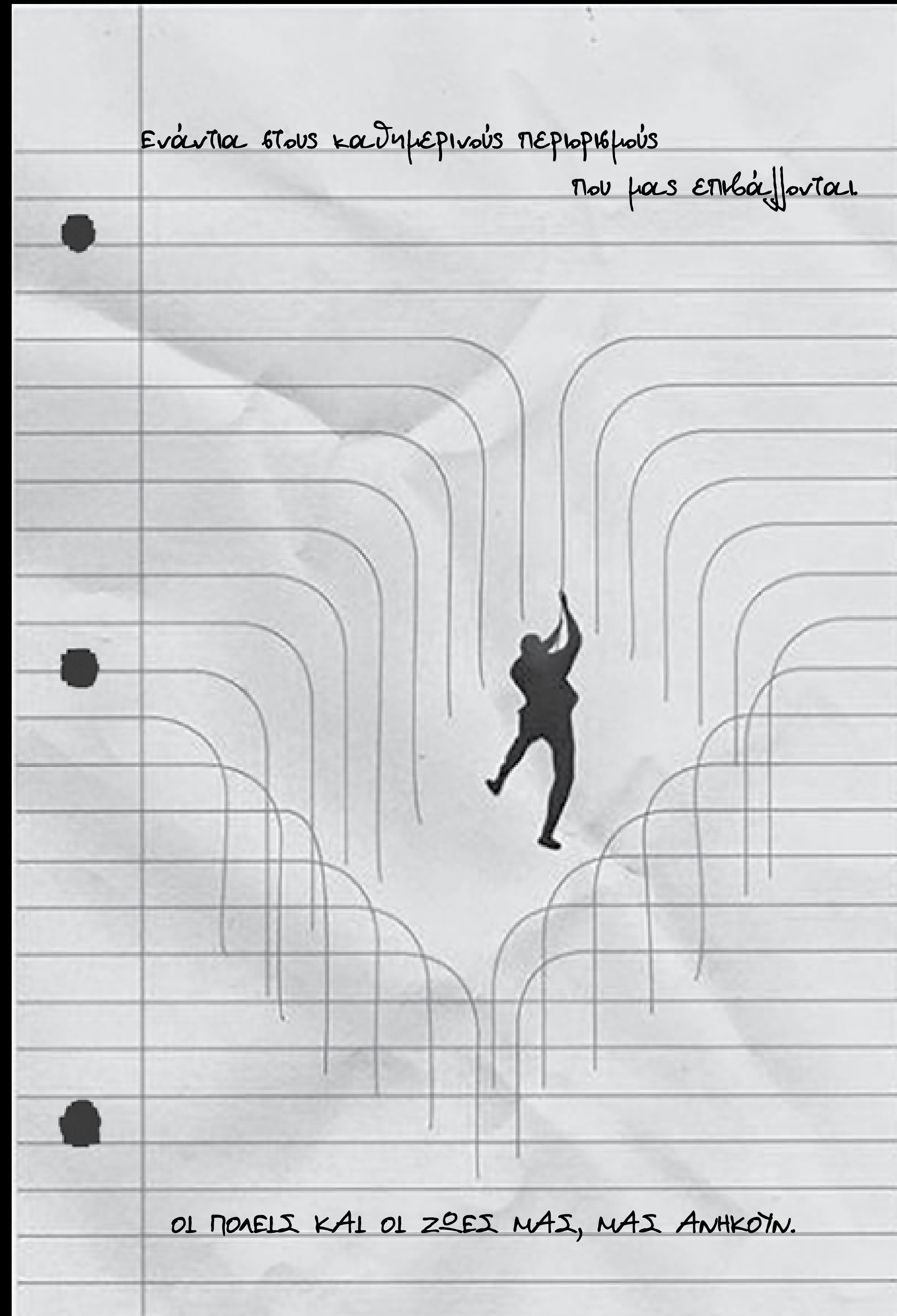
παραπάνω. Μέσω της αποβολής μας από το περιφραγμένο κομμάτι που ορίζεται ως «το μέρος που πρέπει να βρισκόμαστε», μας αναγκάζουν να βρισκόμαστε στο σχολείο «με τον τρόπο που πρέπει». **Τελικά εκπαιδευόμαστε σε ένα ατελείωτο practice αναμονής, προκειμένου να μπορούμε να λείψουμε χωρίς τιμωρία.** Κάθε μέρα περιμένουμε το διάλειμμα, το σαββατοκύριακο, τις αργίες, τις διακοπές... Συναίσθημα που θα μας ακολουθήσει και όταν πιάσουμε δουλειά.
Όμως τίποτα από αυτά δε μας κάνει εντύπωση! **Το σχολείο, ως μηχανισμός παραγωγής**

πειθήνιων υπηκόων, αυτόν ακριβώς το ρόλο έχει: να μας κάνει από μικρές να συνηθίζουμε -και μάλιστα να θεωρούμε και απαραίτητες- τις επιβολές της εξουσίας που θα ασκούνται καθημερινά επάνω μας. Οι περιφράξεις λοιπόν δε θα μπορούσαν να λείπουν. Έκτος από τα κάγκελα που καθημερινά συναντάμε, **στο σχολείο εκπαιδευόμαστε και για τις περιφράξεις που υπάρχουν και έξω από αυτό.** Μαθαίνουμε για τα σύνορα, τις φυλακές, τα έμφυλα σώματα, την ιδιοκτησία, την εκπειθάρχηση στην εργασία. Καθημερινές ασκήσεις υποταγής. **Το σχολείο μάς μαθαίνει γιατί όλα αυτά μας είναι απαραίτητα και μας εμφυσά τα εργαλεία με τα οποία θα υπερασπιζόμαστε τα δεσμά μας.**

Όσο όμως επιμένουν να μας οριοθετούν και να μας κρατούν περίκλειστες μέσα σε τοίχους, πατρίδες, ρόλους, ιδιότητες, εμείς όλο και θα εφευρίσκουμε τον τόπο, τον χρόνο και τον τρόπο που θα συναντιούνται οι αρνήσεις μας.

Στις αίθουσες της πλήξης,
η ζωή κάνει κοπάνα!

φράχτες και στρατόπεδα "φιλοξενίας"

Τα σύνορα αποτελούν την αναγκαία περίφραξη για την ύπαρξη και διαιώνιση του έθνους- κράτους. **Παγιώνουν την ύπαρξή του, ως μηχανισμού ελέγχου, επιβολής και καταστολής πάνω σε ένα σύνολο ανθρώπων που βρίσκονται εντός των ορίων τους**, ορίζοντας εδαφικά την εθνική ταυτότητα του συνόλου αυτού και διαχωρίζοντάς την από την οποιαδήποτε άλλη. **Μια ταυτότητα επιβεβλημένη και φορεμένη από τη γέννησή μας, που σκοπό έχει να συνασπίσει εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους κάτω από την ίδια «επικεφαλίδα»**, αναγνωρίζοντας ως εχθρό όποιον-α δεν υπάγεται σε αυτή και αναδεικνύοντας έτσι το δίπολο «εμείς» και οι «άλλοι». Ένα «άλλοι» από το οποίο πάντα πρέπει να προστατευτείς...

Στους μετανάστες-τριες αποδίδεται, από την κρατική ρητορεία, τη μιντιακή προπαγάνδα και τους λιγότερο ή περισσότερο συντηρητικούς κύκλους, κατεξοχήν ο ρόλος του «άλλου», του «ξένου», του «ικανού να διασαλεύσει την εθνική ομοιογένεια και κανονικότητα». Και αυτό γιατί **η ίδια τους η κίνηση αμφισβητεί την αναγκαιότητα της ύπαρξης των συνόρων,** ως απότοκο της αναπόφευκτης απομάκρυνσής τους από την καθημερινότητα του πολέμου, της φτώχειας, της εξαθλίωσης.

Ακόμα όμως και όταν καταφέρνουν να περάσουν τα σύνορα, νέες περιφράξεις υψώνονται μπροστά τους, έτοιμες να τους απομονώσουν από το κοινωνικό σώμα, τόσο για «το δικό τους καλό» -αφού θα τους εξασφαλίζεται μια ζωή οριακής επιβίωσης- όσο και για το «καλό» και την «ασφάλεια» των υπολοίπων «κανονικών». **Οι αντιστάσεις και οι αρνήσεις των ίδιων των μεταναστριών-ών (εξεγέρσεις, άρνηση εγκλεισμού κτλ) είναι που αμφισβητούν στην πράξη τα ανθρωπιστικά προσχήματα που βαφτίζουν τα κάθε λογής στρατόπεδα σε «χώρους φιλοξενίας».**

Όποια μορφή και αν λαμβάνουν, όποιο όνομα και αν αποδίδεται στους χώρους αυτούς (από στρατόπεδα συγκέντρωσης τύπου Αμυγδαλέζα, που «εγκαινιάσθηκαν» κατά την ακροδεξιά διακυβέρνηση Σαμαρά, έως τις πιο «φιλάνθρωπες» μορφές που εισήγαγε η σοσιαλδημοκρατία του σύριζα – hotspots, κέντρα φιλοξενίας), ήταν, είναι και θα παραμείνουν χώροι εξαίρεσης. «Μη τόποι», όπου στοιβάζονται οι ζωές εκείνες που κρίνεται ότι δεν αξίζει να βιωθούν. **Τόποι ελέγχου και καταστολής, περιφρουρούμενοι από στρατό και αστυνομία. Τόποι αορατότητας, αφού βρίσκονται απομακρυσμένοι από τον αστικό ιστό, που θέτουν στην αφάνεια τους μετανάστες-τριες,** αποκλείοντάς τους από το κοινωνικό πεδίο, διασφαλίζοντας έτσι την πολυπόθητη για την κυριαρχία εθνική καθαρότητα και υπογραμμίζοντας για ακόμη μια φορά τη διάκριση ανάμεσα στον «ντόπιο» και τον «άλλο».

ΕΝΑΝΤΙΑ σε κάθε λογής περιφράξεις στους φράχτες και στα στρατόπεδα

η αλληλεγγύη ανοίγει περάσματα ελευθερίας

περιφράξεις και φυλακές

Οι φυλακές αποτελούν μια από τις παλαιότερες περιφράξεις και ταυτόχρονα ένα μη-τόπο. Ένα μέρος μακριά από τα υπόλοιπα μέρη, πρακτικά ξεχασμένο και αφανές, μακριά από την καθημερινή ζωή, αλλά ταυτόχρονα υπαρκτό στη συνείδηση του κοινωνικού συνόλου ως το κλουβί με τους «κακούς». **Η «τιμωρία» είναι μια τεχνική πειθαναγκασμού των υπηκόων.** Επιδιώκει την πειθάρχηση, τη διαχείριση και τον παραδειγματισμό όσων αποκλίνουν από τις καθορισμένες νόρμες, των «παραβατικών», των αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας, των περισσευούμενων πληθυσμών (μετανάστες, εξαθλιωμένοι, οροθετικές, τοξικοεξαρτημένοι-ες) και φυσικά όσων αμφισβητούν στην πράξη το κρατικό μονοπώλιο στη βία.

Αυτός είναι ένας από τους λόγους που **οι φυλακές αποτελούν στην ουσία την κορύφωση των περιφράξεων που συναντάμε στην καθημερινότητά μας.** Και φυσικά, πληρούν στο μέγιστο όλες τις προεκτάσεις των περιφράξεων: ο πλήρης διαχωρισμός, ο εγκλεισμός, οι πειθαρχικοί έλεγχοι, οι εκδικητικές τιμωρίες σε όσες/ους δεν υποτάσσονται, η συνεχής επιτήρηση, η απαγόρευση εισόδου ή εξόδου των περιφραγμένων-έγκλειστων... **Πίσω από τα τείχη, όσοι και όσες ζουν είναι αόρατοι/ες και δεν έχουν καμία δυνατότητα να ορίσουν τις ζωές τους, να βάλουν δικούς τους όρους για την καθημερινότητά τους.**

Οι φυλακισμένοι/ες, με το που περάσουν την πόρτα της φυλακής, στερούνται την ελευθερία τους και **τίθενται σε ένα καθεστώς πλήρους επιτήρησης και ελέγχου.** Παύουν να είναι υποκείμενα με επιθυμίες-ανάγκες-ανησυχίες και αντιμετωπίζονται πλέον ως κοινωνικό **φαινόμενο ή αντικείμενο στατιστικής. Στο παραπάνω ήδη ασφυκτικό πλαίσιο έρχονται να προστεθούν οι άθλιες συνθήκες κράτησης**, οι ξυλοδαρμοί και σωματικοί εξευτελισμοί, η ψυχολογική καταρράκωση, η αυθαιρεσία της μαφίας των ανθρωποφυλάκων κ.α. Όλα όμως με κοινό παρονομαστή **το τσάκισμα των φυλακισμένων και την πλήρη καθυπόταξή τους στο μοντέλο εξουσιαστή – εξουσιαζόμενου.** Και κάθε προσπάθεια εξωραϊσμού των φυλακών, όπως το πρόσφατο νομοσχέδιο της «φιλάνθρωπης» κυβένησης ΣΥΡΙΖΑ που προβλέπει τη δημιουργία βιβλιοθηκών, πολιτιστικών χώρων, ίντερνετ καφέ και χώρων ερωτικών συνευρέσεων εντός των φυλακών, δεν είναι παρά μια θλιβερή υπενθύμιση του μεγέθους της βαρβαρότητας που μπορεί να χωρέσει πίσω από τα κάγκελα μιας φυλακής. Και **η βαρβαρότητα ούτε εξωραΐζεται, ούτε αμβλύνεται.**

Η φυλακή αποτελεί το πιο νοσηρό κατασκεύασμα του σύγχρονου πολιτισμού, **το κερασάκι στην τούρτα ενός απάνθρωπου οικοδομήματος εκμετάλλευσης και επιβολής που στοχεύει στην τιμωρία-εκδίκηση των παραβατών και αμφισβητιών και στον παραδειγματισμό των υπολοίπων, στη διαχείριση των περιττών και περισσευούμενων και τέλος στην καταστολή/φίμωση κάθε κοινωνικής αντίστασης και ανυπακοής.**

ενάντια σε κάθε εξουσία, σε κάθε εγκλεισμό

ενάντια σε έναν κόσμο νομιμοποιημένης βίας

οι αόρατοι φράχτες που μας επιβάλλει το φύλο μας

Οι περιφράξεις οριοθετούν χώρους στους οποίους είμαστε αναγκασμένοι/ες να μείνουμε (σχολικές περιφράξεις, στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών/τριών, φυλακές, ψυχιατρεία), αλλά και χώρους στους οποίους μας απαγορεύεται η ελεύθερη είσοδος (περιφράξεις σε δημόσιους χώρους, παραλίες, ιδιωτικά κτίρια). Τι γίνεται όμως με τις αόρατες περιφράξεις στις γειτονιές μας; Τι συμβαίνει με τους χώρους εκείνους που δεν είναι περίκλειστοι από κάγκελα και φράχτες, που ενώ κανείς δεν μας απαγορεύει ρητά να πάμε, παρουσιάζεται ως συνετό να τους αποφύγουμε; Πόσο προσβάσιμο είναι ένα σκοτεινό σοκάκι σε μια γυναίκα που περπατά μόνη της το βράδυ; Πόσο «συνετό» είναι για ένα γκέι ζευγάρι να φιληθεί σε ένα πάρκο; **Στην καθημερινότητά μας πολλά διαφοροποιούνται ανάλογα με το φύλο στο οποίο έχει ταξινομηθεί ο καθένας και η κάθε μία από μας.** Όσοι πληρούν το πατριαρχικό πρότυπο της αρρενωπότητας μπορούν άνετα να κυκλοφορούν όπου επιλέξουν χωρίς να φοβούνται. Δεν ισχύει όμως το ίδιο για τις γυναίκες, που πολλοί θα τις προτρέψουν να μην κυκλοφορούν μόνες αργά τη νύχτα, να μην κάνουν βόλτες σε «κακόφημες» γειτονιές, να αποφεύγουν τους αγνώστους, να κρατάνε τα κλειδιά στα χέρια τους πριν φτάσουν μπροστά στην πόρτα του σπιτιού τους. Ακόμη όμως και όταν δεν μας αποκλείει ολοκληρωτικά, **ο δημόσιος χώρος οριοθετεί τον τρόπο που θα βρισκόμαστε μέσα σε αυτόν** -πόσες φορές φοράμε ρούχα λαμβάνοντας υπόψη τα μέρη που θα κινηθούμε; Πόσες φορές φροντίζουμε να αποφύγουμε να φοράμε σορτς στο λεωφορείο, ανοιχτές μπλούζες όταν θα κυκλοφορούμε μόνες; **Το σώμα μας, το ντύσιμό μας πρέπει να προσαρμόζεται ανάλογα με τον χώρο που βρισκόμαστε ώστε να μην θεωρηθεί, σύμφωνα με την πολύ διαδεδομένη κουλτούρα του βιασμού, ότι «προκαλέσαμε» και «καλά να πάθουμε», αν δεχτούμε βία.**

Είναι ακόμη χειρότερο για όσους και όσες αποκλίνουν ακόμη περισσότερο από τα πατριαρχικά πρότυπα -«δεν με νοιάζει τι κάνει ο καθένας στην κρεβατοκάμαρά του», θα πουν κάποιοι «προοδευτικοί», αρκεί να μένει στην κρεβατοκάμαρά του, μακριά από το δημόσιο χώρο, στην αορατότητα... Διαφορετικά, ο κίνδυνος ομοφοβικών επιθέσεων καραδοκεί για κάθε γκέι ζευγάρι που επιλέγει να ανταλλάξει ένα φιλί σε μια πλατεία, για κάθε τρανς όπου κι αν βρίσκεται, ό,τι κι αν κάνει... **Τα αόρατα κάγκελα που επιφυλάσσει η πατριαρχία για όσες και όσους δεν «συμμορφώνονται» προς τα πρότυπά της υψώνονται απειλητικά γύρω μας, δημιουργώντας «επικίνδυνες ζώνες» στις γειτονιές μας.**

Ενάντια στην πατριαρχία και τα πρότυπά της, ενάντια στις αόρατες περιφράξεις και στο φόβο, διεκδικούμε την επανοικειοποίηση του δημόσιου χώρου για όλες και όλους μας. Για τους γκέι, τις λεσβίες, τις τρανς, τις «απροστάτευτες» γυναίκες, τους μη αρρενωπούς άντρες. **Οι δρόμοι, οι πλατείες, τα πάρκα, οι παραλίες είναι χώροι για όλες και όλους μας -και οι μόνοι που δεν χωράνε σ' αυτούς είναι οι φασίστες, οι σεξιστές και οι κάθε λογής εξουσιαστές.**

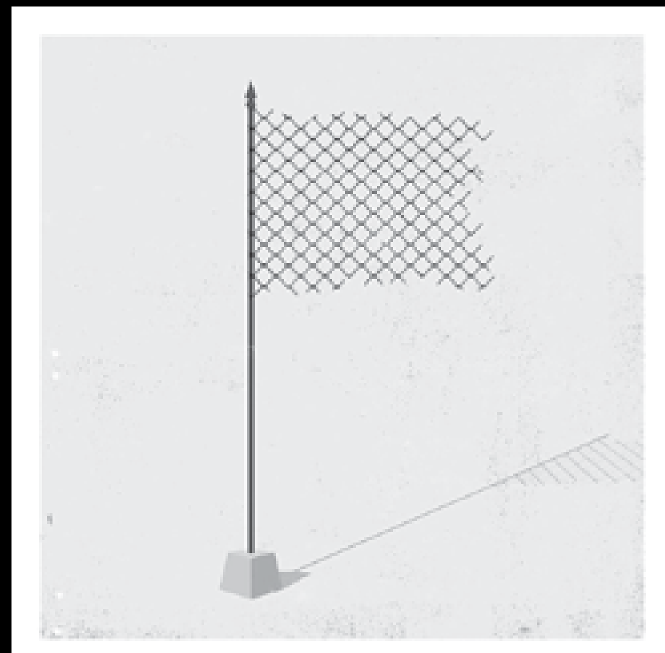

ενάντια στις περιφράξεις

για την επανοικειοποίηση των δημόσιων χώρων

περιφράξεις και στρατός

Το να μιλάμε για τις περιφράξεις και να μην αναφερόμαστε στον στρατό είναι σαν να μιλάμε για το σχολείο δίχως να αναφερόμαστε σε διευθυντές, καθηγητές, κάγκελα και εξετάσεις.
Ο στρατός εμπεριέχει δομικά τη φιλοσοφία των περιφράξεων και αποτελεί έναν από τους βασικότερους κρατικούς μηχανισμούς υλοποίησής τους. Πρωταρχικός τομέας ευθύνης του αποτελεί **η φύλαξη των συνόρων, που διαχωρίζουν όσες-ους είναι μέσα τους, από όσες-ους είναι έξω από αυτά.** Χωρίζουν «εμάς» από τους «άλλους/ες». Ποιοι όμως είμαστε «εμείς» και ποιοι οι «άλλοι/ες»; Τα σύνορα είναι η εδαφικοποίηση της έννοιας του έθνους. **Μία ακόμα περίφραξη που σκοπό έχει να δημιουργεί μια επίπλαστη ενότητα με βάση τον τόπο που γεννηθήκαμε, προκειμένου να ξεχνάμε αυτό που πραγματικά αποτελεί τον κοινό μας τόπο: Η καταπίεσή μας από όσους εξουσιάζουν τις ζωές μας και η υποταγή μας στα συμφέροντα των αφεντικών.** Ο στρατός αποτελεί τον βασικό πυλώνα του έθνους, όχι μόνο σε πρακτικό επίπεδο, αφού είναι ο βασικός μηχανισμός περιφρούρησης των συνόρων, αλλά και σε ιδεολογικό επίπεδο, αφού είναι και από τους βασικούς μηχανισμούς παραγωγής και αναπαραγωγής του πατριωτισμού, του εθνικισμού, της εθνικής υπερηφάνειας, του μιλιταρισμού.
Τα στρατόπεδα δεν είναι τίποτα άλλο από τους περιφραγμένους και απομονωμένους εκείνους τόπους, όπου κάθε νέος χρήστης τους γαλουχείται σε όλα τα παραπάνω. Κύρια εικόνα των στρατοπέδων αποτελούν οι εξωτερικοί ψηλοί, τσιμεντένιοι τοίχοι με τα συρματοπλέγματα στην κορυφή τους. **Το εσωτερικό των στρατοπέδων είναι ένας αθέατος, δύσκολα προσβάσιμος χώρος** και αυτό -φυσικά- όχι τυχαία. Για να μπορέσουν να «ποτιστούν» οι εκπαιδευόμενοι όσο το δυνατόν πιο πολύ με τη λογική του μιλιταρισμού και τα συνεπαγόμενά του (εθνικισμός, σεξισμός, λατρεία της βίας, τυφλή υποταγή στον ανώτερο και επιβολή στον κατώτερο ιεραρχικά κτλ) χρειάζεται ένα περιβάλλον «αποστειρωμένο». Μέσα στα στρατόπεδα, τα ονομαζόμενα από τους εθνικόφρονες «ανθελληνικά στοιχεία» (κάθε πράξη, ιδέα, έντυπο κτλ που αμφισβητεί τα όσα ο στρατός θέλει να θεωρούμε αυτονόητα) πρέπει να απουσιάζουν. Το στρατόπεδο, όπως και όλοι οι περιφραγμένοι χώροι, **επιβάλλει μια συνθήκη αποκλεισμού των έξω από τους μέσα και μια συνθήκη αυστηρού έλεγχου και καταστολής στους μέσα,** ώστε τίποτα να μην διασαλεύσει την αποστειρωμένη κανονικότητά του και την «υγιή» λειτουργία του.
Ολοένα και πιο συχνά ωστόσο, σε μια διαρκή κατάσταση έκτακτης ανάγκης, **ο ρόλος του στρατού απλώνεται εντός του κοινωνικού πεδίου, άλλοτε ως ρυθμιστικός παράγοντας του νόμου και της τάξης απειλώντας με επεμβάσεις και καταστολή** όσους-ες συγκρούονται με το σύστημα εξουσίας (όπως τον Δεκέμβρη του 2008), και άλλοτε ως αρωγός του «ανθρωπιστικού κράτους» κάθε φορά που βαφτίζεται κάτι ως «ανθρωπιστική κρίση» (από τους σεισμοπαθείς, μέχρι τους πρόσφυγες). Ειδικά το τελευταίο διάστημα, το κοινωνικό του προσωπείο επιχειρεί να καταστεί κανονικότητα μέσω της θέσης διαχειριστή που έχει αναλάβει στην εντός συνόρων αυτήν τη φορά αποστολή του. Αλλού με την διάθεση στρατοπέδων για την «φιλοξενία μεταναστών» αλλού με την κατασκευή «χώρων φιλοξενίας» μεταναστών και αλλού με την περίφραξη-επιτήρηση τέτοιων χώρων, σε αγαστή φυσικά συνεργασία με τους μπάτσους και τις «φιλάνθρωπες» ΜΚΟ. Ποιος άλλος θα ήταν καταλληλότερος άλλωστε για να διασφαλίσει την επιτήρηση και τον εγκλεισμό όσων διέφυγαν από τους πολέμους, από αυτόν τον ίδιο τον μηχανισμό που τους παράγει; **Η διαχείριση ενός κοινωνικού ζητήματος ανάγεται σε ζήτημα στρατιωτικής στρατηγικής και το στρατοπεδικό μοντέλο τείνει να καταστεί κανονικότητα...**

Συνεχής αγώνας ενάντια σε όλες τις περιφράξεις.

Πάντοτε και παντού απέναντι στα κράτη, τους στρατούς και τον μιλιταρισμό.

φράχτες στους κοινούς χώρους και στις παραλίες

Φράχτες ορατοί (κάγκελα, τοίχοι) και αόρατοι (κάμερες, βλέμματα) τακτοποιούν την καθημερινότητά μας σε οριοθετημένες χωρικές ζώνες, ορίζοντας τις ανάγκες μας, αλλά και το χώρο όπου θα τις εκφράζουμε. Το **εμπόρευμα έχει διαβρώσει κάθε γωνιά δημόσιου χώρου** (τραπεζοκαθίσματα στους πεζοδρόμους, θέσεις στάθμευσης με αντίτιμο, κάγκελα στα πάρκα), ώστε τίποτα να μην βιώνεται ως «κοινό». Η διαδικασία της εμπορευματοποίησης βέβαια δεν περιορίζεται μόνο στο αστικό πεδίο, αλλά επεκτείνεται – όλο και περισσότερο τα τελευταία χρόνια- σε δάση, λίμνες, ποτάμια, βουνά.

Η «βαριά βιομηχανία» της ελλάδας, ο τουρισμός, εκμεταλλεύεται την ομορφιά της φύσης ως πρώτη ύλη για να πλουτίζει, σε συνδυασμό με την εκμετάλλευση των εργαζομένων στις τουριστικές επιχειρήσεις, οι οποίοι την καλοκαιρινή «σεζόν» δουλεύουν δίχως ωράριο για φθηνά μεροκάματα. Στο βωμό του κέρδους, οι παραλίες μετατρέπονται σε πλαζ με όλες τις ανέσεις και σύμφωνα με τις lifestyle υποδείξεις! Είσοδος αντί αντιτίμου, ξαπλώστρες επί πληρωμή, καντίνες για δροσερό αναψυκτικό, ταβέρνες για φαγητό δίπλα στο κύμα, beach bar για ένα χαλαρό ποτάκι, ξενοδοχεία με μπαλκόνια με θέα στη θάλασσα σχηματίζουν το κακοστημένο

[redacted]

[redacted]

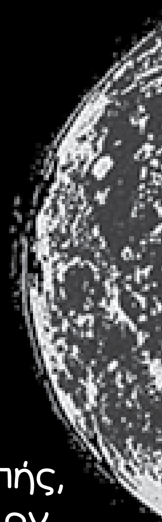
σκηνικό των καλοκαιρινών διακοπών.

Όποιος/α δεν συντονίζεται με τους ρυθμούς του τουρισμού και θέλει να απολαμβάνει και να συνυπάρχει με τη φύση ως κομμάτι της, προστατεύοντάς την και όχι παρεμβαίνοντας επάνω της, κατασκηνώνοντας ελεύθερα στις παραλίες, διαπράττει «αδίκημα». Το ελεύθερο κάμπινγκ διώκεται αυτόφωρα, οπότε οι μπάτσοι μπορούν να μας συλλάβουν, και τιμωρείται με 300€ πρόστιμο και κράτηση έως 6 μήνες ή με πρόστιμο έως 3.000€. Και όλα αυτά γιατί οι ελεύθεροι κατασκηνωτές μπαίνουν εμπόδιο στα επενδυτικά σχέδια του τουρισμού!

Οι απειλές των κάθε λογής μπάτσων και επιχειρηματιών δεν μας τρομάζουν. Δεν «συντονιζόμαστε»! **Αρνούμαστε οι μέρες ξεγνοιασιάς να είναι απλά μέρες κατανάλωσης, η επαφή μας με τη φύση να διαμεσολαβείται από εμπορευματικές και life-style συνθήκες, εις βάρος του φυσικού περιβάλλοντος, εις βάρος των ζωών μας.**

Οι δημόσιοι χώροι, εντός και εκτός των πόλεων, είναι χώροι για όλους και όλες μας!

ΘΕΡΣΙΤΗΣ

χώρος ραδιουργίας και ανατροπής,
Νέστορος και Ευαγγελιστρίας, Ίλιον,
thersitis.espiv.net